

Keşke Turgut da bu günleri görebilseydi!

Fergül Yücel

Bir güney kasabasında tekne yapımcısı Bahtı Usta, yanında çalışmakta olan kahramanımız Turgut'a (*) “*Sen de yalnız bir adamsın. Ne yaptığın, nasıl yaşadığın ortada! Ben hep başkaları için çalıştım. Sen kimin için çalışıyorsun?*” diyerek pat diye can alıcı soruyu sorar!

Turgut'un yanıtı, ülkemizde toplumcu bir aydınının yaşamının anlamı, yaşadıklarının özetidir adeta:

“Kendim için çalıştım desem daha doğru olur. Ancak gördüğün gibi parayla pulla bir ilgim olmadı. Bütün kazandıklarımı karımla kızıma verdim. Bundan sonra da böyle olacak. Önemli olan, çalışmak ve parasız kalmamak. Bize yetecek kadar kazanabildiğimize göre, harcamadıklarımızın kime gittiğinin üzerinde durmamalıyız. Neden yaşadığımızı sorgulamaya başlarsak, kolay kolay içinden çıkamayız. Önemli olan nasıl yaşadığımız.”

2013 Nisan ayında çıkar çıkmaz bir solukta okuduğum, güzel İzmirimizin çok değerli aydınlarından Güney Dinç'in "Duvardaki Örümcek" adlı romanından çok etkilendim. Sizlerle paylaşayım istedim.

Güney Dinç, ilk gençlik döneminden itibaren yaşadığı kuşağın toplumsal değerlerini, yer yer yarı otobiyografik olarak işliyor bu romanında.

Satır aralarından içinize doğru, usulcacık, hiç bağırmadan, kendini ortaya koymadan, hüznü bir nehir akışıyla okuyorsunuz kitabı.

Ülkemizde ne yazık ki her on yılda bir kesintiye uğrayan demokratik yaşam sadece toplumun sağlıklı ilerlemesinin önüne engeller çıkarmakla kalmadı.

Her engeldeki kırılmalar insanların kişisel yaşamlarına da onulmaz hasarlar verdi, kapanmaz yaralar açtı yüreklerinde.

Yüreği özgürlük ateşi, emeğin, adaletin yüce değerleri ile dolu olan her dönemin gençliği, sanki hemen şimdi değişecek gibi şevkle, inatla, inançla tüm enerjisini ülkesi için harcadı.

Ancak her anti-demokratik, faşizan kırılmaların, insanların yaşamına acı, elem olarak kazınmasına rağmen, toplumsal gelişmenin durdurulamaz değişim yasası gereği yeni fidanlar, sürgünler boy vermeye devam etti, ediyor.

Güney Dinç'in de içinde bulunduğu 1960'lı yıllar gençliğinin tüm kişisel çıkar, hedef ve beklentilerini bir kenara koyup olanca enerjisini hiç hesapsız, çıkarsız ülkesinin mutlu geleceği için harcamaktan kaçınmadığını görüyoruz. Özyaşam öyküsüne bir bakınız.

Romana dönelim.

Bir gün gelir, nankör sistemin tutsaklığındaki balık hafızalı toplumla yüzleşir Turgut.

İleriki yaşlarda, güney kasabasına yerleştiği, "yalnızlık köşesinde" unutulular gelir bulur onu.

Duvardaki örümcek olur nankörlük.

Yaşanan vefasızlıklar, kaslarda erime, boğazda bir türlü sökölüp atılamayan balgam olur.

Karı-koca, evlat sevgilerinin ve de toplumsal emeklerin, kumsalda silinen ayak izleri gibi yitip gidişinden duyulan tarifsiz acılar, gün yüzüne çıkar bir bir.

Satır aralarındaki adı konulmayan bu sıkıntı, benzer hayatı yaşamış olanlara çok şey hatırlatır. Değeri bilinmemiş, karşılığında bir ilerleme kaydedilememiş emekler!

Genç yaşlanmıştır. Yalnızlaşmıştır.

Bedenindeki değişimler sadece bir metafordur aslında.

Turgut'un kederi, avuçlarından kayıp giden hayatı değil, asıl "uğrunda ömrünü verdiği değerlerin eriyip yok olması" karşısındaki çaresizliktendir.

Turgut'un şahsında bir dönemin aydınına, genç yüreğine şahit oluyoruz.

Olmazsa olmaz ilkeleri var. Üretkenlik. Umut.

Çekilen tüm acılara rağmen ilk gençlik değerleri, umut son nefesine kadar yere düşürülmeyecektir!

Nisandı. “Duvardaki Örümcek”teki Turgut’un onulmaz bir yara gibi keder ve yalnızlığının içimi burktuğu günlerdi. Henüz “Gezi” başlamamıştı.

12 Eylül kırılmasından sonra, nerdeyse bin yıl gibi gelen yalnızlık günleri, 2013 gençliğinin muhteşem “Gezi” direnişleri sayesinde sona erdi.

Ne güzel enerjileri, ne güzel deyişleri var:

"Bu daha başlangıç, mücadele devam ediyor!"

İçimden “*Keşke Turgut da bu günleri görebilseydi*” diyorum.

Ama, hacca gitmeye kalkışan karınca misali, vardığımız yer değil gittiğimiz yol önemliyse, yine Turgut’un sözleriyle bitireyim:

”*Önemli olan nasıl yaşadığımız!*”

*Güney Dinç, Duvardaki Örümcek, Cumhuriyet Kitapları-2013

* * *